

Sygn. akt III CSK 232/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa A. G.
przeciwko P. [...] S.A. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 stycznia 2014 r., zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 25 września 2013 r. w sprawie o zapłatę.

Skarżąca umotywowwała wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania potrzebą wykładni art. 446 § 4 k.c., którego norma, ze względu na stosunkowo krótki czas obowiązywania, nie była jeszcze przedmiotem wyczerpującej analizy w orzecznictwie Sądu Najwyższego, co sprzyja powstawaniu poważnych wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie. Ponadto skarżąca wskazała na konieczność rozstrzygnięcia czterech zagadnień prawnych związanych z zadośćuczynieniem za doznaną krzywdę oraz wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli skarżąca wskazuje jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinna sformułować to zagadnienie, przytoczyć argumenty prowadzące do niejednołitych wniosków oraz uzasadnić jego istotny charakter. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnienie prawne jest istotne, gdy ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw. Pojęcie istotności oznacza jego doniosłość, która wyraża się rangą zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczeniem wykraczającym poza potrzeby rozstrzygnięcia jednostkowej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CK 12/02, nie publ., z dnia 10 grudnia 2003 r., V CZ 123/03, nie publ., z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, nie publ., z dnia 13 stycznia 2007 r., III CSK 180/07, nie publ., z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, nie publ., z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.).

Zagadnienia sformułowane w skardze kasacyjnej nie mają tych cech. Nie mają one także charakteru uniwersalnego, abstrakcyjnego, dotyczą bowiem wyłącznie wątpliwości powódki co do oceny okoliczności konkretnej sprawy.

Należy zauważyć, że zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Sądu Najwyższego, krzywda wynagradzana zadośćuczynieniem pieniężnym, o którym mowa w art. 446 § 4 k.c., jest szkodą niemajątkową. Charakter tej szkody decyduje o jej niewymierności, zadośćuczynienia nie można zatem traktować na zasadzie ekwiwalentności, którą charakteryzuje wynagrodzenie szkody majątkowej. Nie jest ono jednak rodzajowo odmienne od zadośćuczynienia, o jakim mowa w art. 445 § 1 czy w art. 448 w związku z art. 23 i 24 k.c., w każdym bowiem wypadku stanowić powinno kompensatę doznanej krzywdy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2013 r., V CSK 361/12, nie publ.).

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, jakie okoliczności powinny być brane przez sąd pod uwagę przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia (por. m.in. wyrok z dnia 7 marca 2014 r., IV CSK 374/13, nie publ.), jednakże ze względu na bogactwo stanów faktycznych nie jest możliwe kompleksowe i wyczerpujące wskazanie zasad dotyczących ustalania wysokości zadośćuczynienia, kwestia ta bowiem należy do sfery dyskrejonalnej oceny sędziowskiej i jest uzależniona od stanu faktycznego sprawy. Wprowadzenie do art. 446 § 4 k.c. klauzuli „odpowiedniej sumy” pozostawia sądowi orzekającemu margines uznaniowości co do wysokości przyznanego zadośćuczynienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2014 r., I CSK 332/13, nie publ.), to zaś znacznie ogranicza zakres kontroli kasacyjnej.

Jednocześnie nie można uznać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż wymaganie to jest spełnione, gdy skarżąca wykaże, iż wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ., 21 września 2010 r., III UK 95/10, nie publ., z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 31/11, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]